

TEATRIPÄEV 2014
BRETT BAILEY LÄKITUS

Kõikjal, kus on inimühiskond, annab endast märku väsimatu Etendusevaim.

Puude all väikestes külades ja kõrgtehnoloogiat kasutavatel lavadel suurtes metropolides; koolisaalides, põldudel ja templites; agulites, linnaväljakutel, kogukonna keskustes ja siselinna keldrites tõmbab inimesi üksteise poole, et lävida omavahel üürikest aega vältavates teatrimaailmades, mille me loome, et oma keha, hingetõmmete ja hääle abil väljendada meie inimlikku keerukust, erinevust, haavatavust.

Me tuleme kokku, et nutta ja mäletada, naerda ja mõtiskleda, õppida, meelt avaldada ja ette kujutada. Et imestada tehnikate meisterlikkuse üle ja kehastada jumalaid. Et pidada koos hinge kinni meie võime üle väljendada ilu, kaastunnet ja ebardlikkust. Me tuleme kokku, et saada energiat ja jõudu. Et pühitseda erinevate kultuuride rikkust ja lõhkuda piire, mis meid lahutavad.

Kõikjal, kus on inimühiskond, annab endast märku väsimatu Etendusevaim. Kogukondlikkuse juurtest sündinuna kannab ta meie eriilmeliste traditsioonide maske ja kostüüme. Ta kasutab meie keeli, meie rütme ja žeste ning puhastab meie keskel üht paika.

Ja meie, kunstnikud, kes me töötame selle iidse vaimu toel, tunneme sündi juhtida seda vaimu läbi oma südame, ideede ja kehade, et näidata meie elu reaalsusi kogu nende maisuses ja hiilgavas müstilisuses.

Aga mis on sellel meie ajastul, kus nii paljud inimesed võitlevad oma olemasolu eest, kannatavad rõhuvate režiimide ja röövelliku kapitalismi all, põgenevad konfliktikollete, hädade ja õnnetuste eest; kus salateenistused ründavad meie privaatsust ja agressiivsed valitsused tsenseerivad meie sõnu; kus tehakse maatas metsi, hävitatakse liike ja mürgitatakse ookeane – mis on sellel meie ajastul see, milleks me tunneme sündi end väljendada?

Kas selles ebavõrdse jõu maailmas, kus paljude suurvõimude käsklused üritavad meid veenda, et üks rahvus, üks rass, üks sugu, üks seksuaalne eelistus, üks religioon, üks ideoloogia, üks kultuuriline struktuur on parem kui teised, on õigustatud nõuda, et kunst hoitaks eemal sotsiaalsetest päevaküsimustest?

Kas meie, areenide ja lavade kunstnikud, mugandume turunõuetega või haaramme kinni sellest võimust, mis meil on – teha puhtaks üks paik meie südameis ja mõtteviisis, koguda inimesed enda ümber kokku, neid ergutada, vaimustada ja informeerida ning luua lootuse ja avatud südamega koostöö maailm?

Translation: Anu Lamp